

Kako naj Nini prav svetujem?

I.del

Oh, kako je fina,
tista smrklja Nina.
Domov priteče, se sezuje,
že s cigareto se spakuje.
Megleni krogci se valijo,
zobje in prsti rumenijo.
Vse zavese že smrdijo,
ji v dimu pljuča se dušijo.
Kot kip je v sobi obsedela,
v obraz že isto bela.
Kajenju mama nasprotuje,
Nina močno se zmrduje.
Kako naj se upre skušnjavi,
ki jo močno gnjavi?
Dim za dimom vleče,
ne čuti prav nobene sreče.
Nina pravi, da ne odneha,
čik za čikom je uteha.
To res huda je navada,
za zdravje predraga razvada.

2. Del

Da kajenje je vrednota,
to je prav velika zмотa.
Ni dovolj, da le modrujem,
kako naj Nini prav svetujem?
Na kup vse knjige sem zmetala,
noro v njih nasvete sem iskala.
Prav gotovo noč in obstaja,
ideja prava se poraja.
Teško nalogo si zastavim,
se kar sama na obisk povabim.
Danes rojstni dan praznuje,
s kajenjem praznino zapolnjuje.
Da pomagam ubogi Nini,
potisnem v žep ji rdeč bikini.
Še pogoj postavim,
jo na počitnice povabim.
Jupi! Res se je trudila,
in kajenje opustila.

Biti jaz

(domišljjski spis)

Ležim. Ležim v kartonski škatlici, stisnjena med mrmrajočimi in po mentolu dišečimi cigaretami. Ležim kot izpljunek, ničvredna zvezda med tisočimi. Imam grozno napako, s katero bom iznakažena do konca svojih dni. Zaradi nje gnijem v tem zadušljivem prostoru in nihče mi ne more pomagati. Zaradi moje napake. Skušam govoriti, izreči, a nimam ust. Ne morem niti poklicati, zaklicati, zavpiti na pomoč. Ne morem se izražati. Ker sem nema.

Sedaj trpim v grenki bolečini, skušam premikati tisto, česar nimam, in tišina me straši. Čeprav ne čutim pogledov, se sramujem tistega, kar sem. Kot da mojemu blodnjaku groze ni konca, se naš dom močno strese, od zunaj se sliši slabotne glasove. Nato temo preseka ostra svetloba, ki nas vse začudene oblije.

Ko se oči privadijo na svetlobo, zagledam rožnato dlan, ki se nam grozeče približuje.

Človek! Ta čudni premikajoči predmet ... sčasoma se bom nanj navadila.

Roka pograbi eno izmed cigaret, ki trepetajo. Ko nas spet zagrne tema in se škatlica spusti na mizo, se vse cigarete stisnemo skupaj in nemirno pogledujejo k meni. Hočem zaklicati za njimi: "Strahopetke!", a le slabotno zaječim in se spet zgrudim na kartonasta tla.

Nenadoma se škatlica zamaje in pade na tla. Cigarete obupano kričijo ob moji nemi spremljavi. Pokrov se odpre in jaz, tista nesrečna cigareta, se skupaj s še eno sotrpinko zvalim ven, v odprt in nevaren svet. Znajdeva se v velikem, bogato okrašenem prostoru, katerega stene so pokrite s starinskimi barvnimi preprogami in izumetničenimi slikami. Sredi dobro osvetljene sobe stoji široka postelja s svilenim baldahinom, ob njej pa mahagonijeva miza, ki se mogočno lesketa pod ozkim in dolgim oknom. Za mizo, na umetelno izrezljanem lesenem stolu, sedi ženska, ki zamišljeno kadi dolgo, mentolovo cigareto. Ima valovite zlate lase, ki poudarjajo njene mile poteze. Njene globoko modre oči so odsotne. Vsake toliko položi cigareto na pepelnik in si nekaj zapiše v majhno rožnato beležko.

Zdi se mi, kot bi se mi pred očmi prikazoval en in isti prizor. Ta ženska je tako umirjena, tako tiha, da se sliši samo prasketanje peresa. Čeprav je tiha, tako kot jaz, mi ni podobna. Ona namreč umirjeno diha in nima tako nemirnih misli, kot jih imam jaz. Oblečeno ima dolgo rdečo tuniko brez naramnic, katere krilo ima čudovite naborke, ki se že ob rahlem pišu dvignejo. Da bi še bolj poudarila podobo plesalke, si vrine v kodre eno izmed vrtnic v kristalni vazi na mizi. Zadovoljno se nasmehne podobi v ogledalu in odvihra iz sobe. Šele sedaj opazim razburjeno cigareto, ki čeblja zraven mene. Osupla se obrnem k njej. Vse cigarete smo enakega videza, imamo pa mikroskopske oči različnih barv. Nimamo ust, nos je pa tisto, kar si ljudje položijo v usta. Sem iz družine Marlboro. Prav tako kot cigareta poleg mene. Pazljivo si jo ogledam.

Njene zelene oči se lesketajo in nemirno oplazujejo vsak predmet okoli sebe. Ko se zeleni biseri ustavijo na meni, cigareta končno neha žlobudrati. "Kdo pa si?" Še zadnjič poskušam nekaj izreči, a tudi tokrat neuspešno. Cigareta me samo gleda. Tako mirujeva celo večnost in mislim, da mi je prvič v življenju prijetno. V njenih začudenih očeh se zrcalijo moje zdolgočaseno rjave. Tišino prekine mili glas: "Sem Nela." Spet poleže med nama tišina, le da me tokrat cigareta gleda radovedna.

"Nema si," nežno zašepeta in se mi približa. "Nema si," ponovi. Pogreznem se v svoje misli, proč od obupa in žalosti ob njenih besedah. Osredotočim se na ljudi in na vse, kar vem o njih. Ljudje imajo čustva, navežejo se na druge, imajo prijatelje, starše, partnerja ...

Cigarete živijo posamezno. Vsaka se zanima izključno zase in se sama bori proti smrti. Cigarete ne spimo in imamo veliko boljši vid kakor ljudje. Ljudje jokajo, ko so žalostni. Če bi tudi jaz lahko, bi pomočila celo cigaretno škatlico.

Nenaden tresk me spet postavi v resnično življenje.

"Hitro, skrijva se!" predlaga Nela in odkotaliva se pod posteljo. V temi jo slišim, kako godrnja: "Potem bova našli že boljše skrivališče!"

Pomaknem se proti majhnemu snopu svetlobe, ki se svetlika daleč pred nama. V oddaljenosti zagledam rdeče petke najine lastnice, ki glasno tolčejo po zloščnem parketu. Čeprav sonca od zdavnaj že ni, ženska zastrne svilene zavese. Počasi si sleče veličastno obleko in odide spat. Ne da bi se menila za Nelo, se počasi in mirno odkotalim pod mahagonijevo mizo in se tam prikujem na hladni zid. Ob sebi zaslišim Nelino hitro dihanje.

Tako že celo leto na istem mestu opazujem lepotico, kako se premika po svetli sobi, kako kadi in piše pisma.

Z Nelo sva se spoprijateljili. Ne govoriva, le opazujeva se. Z oči mi razbere moje misli in občutke. Tudi sama je postala nema, čeprav bi si lahko kadarkoli premislila. Jaz nimam take izbire. Prvič v tem bridkem življenju okušam veselje. Imam prijateljico, s katero lahko delim misli, občutke, trpljenje.

Zadnje čase se ženska oblači v črno. Ko piše pisma, jih večkrat zasuje s solzami. Nesrečna je. Vedno več cigaret pokadi. Tri škatlice na dan. Ves čas hlipa v postelji. Noč je in mesečina obliva ženskin zabuhel in bled obraz. Nela osuplo opazuje zvezde na preprogi pred posteljo. Pomigne mi, naj se ji pridružim, a mi ni do tega. Poskušam najti vir žalosti v ženski. Ona že stotič vstane, da bi popila kozarec vode in nezavedno mi s svojim lahnim korakom uniči življenje, ki sem si ga do sedaj z muko olepšala.

Prepozno je, da bi opozorila omamljeno Nelo, da se nad njo dviga stopalo, da me ne bo nikoli več videla, da bo umrla.

Samevam in gnijem. Sovražim žensko, ki je tako nepremišljeno stopila. Dostikrat mislim na Nelo, na njeno neprikrito radovednost, ki se ji je vedno narisala v očeh ob neznanem. Včasih sem od daleč pogledala njeno sploščeno telo, ki je obmirovalo sredi preproge ... za vedno. Nekega dne, oziroma prav včeraj, jo je ženska posesala s šumečim sesalcem.

Čeprav je z njo umrl tudi del mene, se nisem prepustila grenki žalosti. Zbudila sem se iz omrtvičenosti in sedaj sem spet začela razmišljati, kot na začetku.

Razmišljam o vsem mogočem, poskušam si razložiti dejstva, zakone logike.

Medtem ko sem se jaz pobrala na noge, je ženska vedno bolj depresivna. Rada zapuščam sedanjost in iščem resnico. Pomen življenja mi je razjasnjen, zato še živim. Vsake sapice ne sprejemam kot očitnost, ampak za posebnost, užitek življenja, ki ga šele okušam.

S podoživljanjem preteklosti z Nelo spet živim veselje in čutim občutke, ki sem jih imela takrat. Ko bi vsaj lahko kdaj govorila z žensko, ji povedala, da s kajenjem ogroža svoje življenje in da na tak način, kot živi življenje zdaj, ne bo več dolgo ostala živa. Ona ne posluša.

Samo joče se, piše, spi in joče. Objokuje to, da živi.

Že cel dan čakam, da se prikaže ženska. Namesto nje se v njeni sobi prikazujejo žalostni in tuji ljudje. Objokani.

Po enem tednu se odpro vrata. Ženske ni več. Tam stoji hlipajoče dekle, ki se raztreseno usede pred mahagonijevo mizo, tja, kjer jaz ležim. Počasi in s spraskanimi in tresočimi se rokami nežno prime vsak predmet na mizi. Tudi mene.

Mene zgrabi. Sedaj ugotovim, kaj namerava. V trenutku se mi odvrti film mojega življenja. Prvi dnevi v cigaretni škatlici, prijateljstvo z Nelo, moje življenje po njeni smrti. V drugem trenutku pristanem med njenimi zobmi, ki odločno stiskajo moje noge.

Še zadnji vdih, smrt.

Celeste Sanja Smareglia, 7.e

OŠ Solkan

mentorica: Dea Susič

Sestavile smo 10 protikadilskih zapovedi:

1. Veruj, da kajenje škodi.
2. Ne skrni telesa z dimom.
3. Posvečuj dan brez cigarete.
4. Spoštuj očeta in mater, ko ti branita kaditi.
5. Ne ubijaj svojih pljuč.
6. Ne svinjaj tal z ogorki.
7. Ne kradi možganom kisika.
8. Ne pričaj po krivem, kako drugi ne kadijo.
9. Ne želi svojega bližnjega cigarete.
10. Ne želi svojega bližnjega kadilskih bolezni.

Sestavile in izdelale: Manduša Aleksič-Peter, Nuša Mernik, Simona Karčovnik

SESTAVA

AMONIJAK (čistilo) ARZEN (strup za padgane) BENZEN (izdelava barv in gume) BUTAN (plin v vžigalnikih) POLONIJ (radioaktiven, povzročja raka)

OGLEJIKOV MONOKSID (plin) KADMIJ (v baterijah) CIANID (smrtno nevaren strup) NIKOTIN ACETON

DDT (prepovedan insekticid) METOPREN (insekticid) METIL IZOCIJAN (l. 1948 ubil 200 ljudi - Indija) FORMALDEHID (povzročja raka) NAFTALEN (za odganjanje moljev)

ETIL FUROAT (poškoduje jetra) SVINEC KATRAN

PRENEHATI KADITI?

Če po 30 min potem ko v požarali svoj dimski dimnikelj, se v ledni vodo zlijete na postelji, sprejemate 100 ml vode, to za 100 ml se zlijete vni priček in čepi ter se pridate normalni stopni. To se ponovi vsaj 3-4 krat na dan.

Če se vam ne zadržijo vsaj 3-4 dni, se obrnite na zdravnika. Če vam ne zadržijo vsaj 3-4 dni, se obrnite na zdravnika. Če vam ne zadržijo vsaj 3-4 dni, se obrnite na zdravnika.

ODVRZI CIGARETO!

TOBAK JE DROGA

ČIGARETNI DIM VSEBUJE TOLIKO STRUPENIH PLINOV, KOT JIH PRIHAJA IZ IZPUŠNE CEVI AVTOMOBILA

ČE BOSTE NEHALI KADITI BOSTE SAMI GOSPODARJI SVOJE VOLJE...

NIKOTIN PRIDE V MOZGANE

TOBAK JE DROGA

ZA POSLEDICAMI TOBAKA VSAKIH 40 MINUT UMRE EN ČLOVEK

